

A FELTÁMADOTT ÚR

Szeptember 21., szombat délután

A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemét annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy még az angyalok üzenetét sem hitték el, de még magának Krisztusnak a szavait sem.

Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.” (Jn 20:13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket az Üdvözítő mondott el: „Mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15) Az Úr pedig szorosan mellettük vagy előttük áll. Könnyeiktől megvakított szemük azonban képtelen meglátni, nem tudják felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik, amit mond nekik.

Ó, bárcsak a lehajtott fejek felemelkedhetnének; bárcsak a szemek megnyílhatnának, hogy meglássák az Urat; bárcsak a fülek odafigyelnének az Úr hangjára! „Menjetek gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” (Mt 28:7) Parancsoljátok meg nekik, hogy ne tekintessenek József sírboltjára, amelynek a nyílását egy nagy kővel zárták be, és római pecséttel pecsételték le. Krisztus már nincs ott! Ne tekintetek az üres sírra! Ne gyászoljatok úgy, mint azok, akik reménytelenek és tehetetlenek! Jézus él, és mert Ő él, mi is élni fogunk. A hálás szívekből, ajkáról, amelyeket megérintett már a szent tűz, hadd zengjen a boldog ének: Krisztus feltámadt! Krisztus azért él, hogy közbenjárjon értünk! Ragadjuk meg ezt a reménységet, és ez a reménység biztos és kipróbált horgonyként tartja meg a lelkünket! Higgy, és meg fogod látni Isten dicsőségét! – *Jézus élete*, 794. o.

Élő Megváltónk van, mert már nincs József új sírjában: feltámadt a halálból, és felment a mennybe, hogy ott minden hívő lélek helyette-

seként és kezeseként szolgáljon. „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) A bűnös megigazul Jézus érdemei által, és Isten így ismeri el a váltságdíj tökéletes voltát, melyet a Megváltó az emberért fizetett. Az, hogy Krisztus engedelmes volt a keresztfának haláláig, biztosítékot jelent arra, hogy az Atya elfogadja majd a megtérő bűnöst. Hogy is adhatnánk át magunkat annak a tétovázó magatartásnak, hogy kételkedünk, aztán hiszünk – hiszünk, majd kételkedünk? Jézus a biztosíték arra, hogy Isten elfogad bennünket. Bizton megjelenhetünk Isten előtt, nem azért, mintha bármi érdemünk is volna önmagunkban, hanem mert hiszünk az Úrban, a mi igazságunkba. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 107. o.

Nehéz, viharos idők előtt állunk. A föld megromlott, és még romlottabb lesz. Mi azonban teljes hittel bízhatunk Krisztusban. Az erőszak, a gyilkosságok, a jogtalanul szerzett javak ellenére is van Isten, Ő a világegyetem királya. Az ő gyermekei vagyunk, nem pedig a szégyes sorsé. Közben Krisztus bátorító szavait olvassátok, velünk együtt olyan szent ígéretek állnak a rendelkezésekre, amelyek megfogják újítani reménységeitek forrásait. Élő Üdvözítőnek örülhettek. Ő a mi feltámadt Urunk. Ígéretei mindazokhoz szólnak, akik befogadják Őt. – *This Day With God*, 91. o.

Szeptember 22., vasárnap

Az asszonyok, akik alázatosan és hűségesen követték Jézust, nem akartak addig távozni, amíg nem látták, mint fektették be Jézust a sírba; s míg egy hatalmas követ nem hengerítettek a sír szájára, nehogy az ellenség Jézus holttestét ellophassa. Félelmük azonban teljesen alaptalan volt: láttam, hogy mennyei seregek kimondhatatlan gonddal őrködtek Jézus sírja felett, és sóváran vártak a parancsra, mikor vehetik ki a részüket, és kiszabadíthatják a dicsőség királyát fogságából.

Krisztus gyilkosai attól tartottak, hogy újra életre kel, s megszökik sírjából. Ezért arra kérték Pilátust, hogy legalább harmadnapig őrséggel őriztesse a sírt. Ez meg is történt. Előbb azonban lepecsételték a sírt, nehogy tanítványai ellophassák, és azután azt mondják, hogy feltámadt a halálból. – *Tapasztalatok és látomások*, 180–181. o.

Mikor az angyalok szétáradó fényessége napnál ragyogóbban sugárzott, a római őrség élettelenül rogyott a földre. Az egyik angyal megragadta a síron fekvő hatalmas követ, elhengerítette róla, és leült arra. A másik angyal belépett a sírba, és eltávolította a lepleket Jézus testéről. Most a mennyei angyal földet rázó, erőteljes hangon kiáltott: „Jézus, Istennek Fia, Atyád hív téged! Jöjj elő!” A halál nem tarthatta Őt többé hatalmában. Jézus mint diadalmas hős támadt életre a halálból. Szent félelemmel szemlélte a mennyei sereg ezt a jelenetet. Mikor Jézus előjött a sírjából, a jelenlévő angyalok földre borultak előtte, és imádták. Majd diadalénekekkel üdvözölték feltámadását.

Sátán angyalai kénytelenek voltak elmenekülni a mennyei angyalok ragyogó fényessége elől, és siránkozva panaszolták el királyuknak, hogy erővel elragadták tőlük zsákmányukat, s hogy az, akit oly nagyon gyűlöltek, feltámadt a halálból... Mert midőn Jézus mint fenséges győztes szállt ki sírjából, Sátán tudta, hogy végül el kell pusztulnia, és birodalma arra száll, akit jogosan megillet. – *Tapasztalatok és látomások*, 182. o.

Jézus feltámadása előképe volt mindazok végső feltámadásának, akik benne aludtak el. A feltámadt Üdvözítő arckifejezését, modorát, beszédét a tanítványai valamennyien jól ismerték. Amint Jézus feltámadt a halottak közül, éppen úgy azoknak is fel kell majd támadniuk, akik benne aludtak el és alusznak. Ráismerünk majd barátainkra, mint ahogy a tanítványok is megismerték Jézust. Lehet, hogy életük folyamán megváltoztak, megbetegedtek, vagy eltorzult az ábrázatuk, de Jézus visszajövetelekor tökéletes egészségben és testi-lelki arányosságban támadnak fel. Azonosságukat azonban megdicsőült testükben is tökéletesen megőrzik. Akkor úgy ismerünk majd, amint minket is megismernek. Orcájukon, amelyet a Jézus arcáról fénylő világosság tesz sugárzóvá, felismerjük a megkülönböztető vonásait azoknak, akiket szeretünk. [...]

Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik, és az óriási sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakőként és biztosságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. – *That I May Know Him*, 362. o.

Szeptember 23., hétfő

A tanítványok ellenségei sem zárkózhattak el attól az igazságtól, hogy Krisztus feltámadt halottaiból. A bizonyíték sokkal világosabb volt, semhogy abban kételkedni lehetett volna. Mindazáltal megkeményítették a szívüket, és vonakodtak megbánni a bűnüket, melyet Krisztus keresztre feszítésével követtek el. A zsidó főemberek számos bizonyítékot kaptak arra nézve, hogy az apostolok isteni sugallatra beszélnek és cselekszenek, de csökönyösen ellenálltak az igazság üzenetének. Krisztus nem úgy jelent meg, ahogy ők várták; és ha időnként meg is győződtek arról, hogy Isten Fia volt, a meggyőződésüket mégis elfojtották, és megfeszítették Őt. Az Úr kegyelme további bizonyítékokat adott még nekik, és most újabb alkalmat nyújtott, hogy hozzá forduljanak. Elküldte a tanítványokat, hogy tudtukra adják, hogy az élet Fejedelmét ölték meg; e borzalmas tény által ismételten bűnbánatra hívta őket. Önigazultságukban azonban annyira biztonságban érezték magukat ezek a zsidó tanítók, hogy vonakodtak a tények beismerésétől: azokat a férfiakat, akik Krisztus keresztre feszítésével vádolják őket, a Szentlélek vezeti. – *Az apostolok története*, 61. o.

A korinthusi hívők között voltak olyanok, akik feladták hitük néhány alapigazságát, akik lesüllyesztették az erkölcsi színvonalat. Egyesek olyan messzire mentek, hogy már tagadták a feltámadás tanát. Pál szembeállt ezzel a tévtannal, és pedig Krisztus feltámadásának letagadhatatlan bizonyítékával. Világosan kijelentette, hogy halála után „Krisztus feltámadott a harmadik napon az Írások szerint; és hogy megjelent Kéféának, azután a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak. Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak. Legutolszor pedig... nékem is megjelent.” (1Kor 15:4–8)

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek... Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) – *Az apostolok története*, 319–320. o.

Kinek az oldalán állunk? A világ kirekesztette Krisztust, a meny-nyek pedig befogadták Őt. Az ember, a halandó ember megtagadta az élet Fejedelmét. Isten, a független uralkodó, befogadta Őt a mennyekbe. Isten felmagasztalta Őt. Az ember töviskoszorúval koronázta meg, Isten pedig a királyi felség koronájával. Gondolkozzunk őszintén, pártatlanul. Akarjuk-e Jézus Krisztust, hogy uralkodjon felettünk, vagy pedig Barabást akarjátok? Krisztus halála az ő kegyelmének megve-tőire Isten elegyítetlen haragját és ítéleteit zúdítja. Ez a Bárány haragja. Ám Krisztus halála reménység és örök élet mindazoknak, akik befogad-ják, és hisznek benne. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 139. o.

Szeptember 24., kedd

Mária [még] nem hallotta az örömezenetet. Azzal a szomorú hírral kereste fel Pétert és Jánost: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették Őt.” (Jn 20:2) A tanítványok a sírbolthoz siettek, és azt lát-ták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti leplet és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadt. A halotti lepedőket nem hanyagul rakta félre, hanem gondosan összehajtogatva mindegyiket a maga helyére tette. János „lát és hisz vala” (Jn 20:8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül; de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira, amelyekkel megjövendölte feltámadását. – *Jézus élete*, 789. o.

Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna a lelkében, de nem tette, sőt, Ő emelte föl a kétségbeesésből, a rom-lásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat – ezt Mária hallotta. Hallotta Jézus erős kiáltását Atyjához az ő érdeké-ben. Tudta, mennyire sérti a bűn az ő szeplőtlen tisztaságát, s az ő ere-jével győzött.

Amikor üggye az emberek szemében reménytelennek tűnt, Krisz-tus meglátta Máriában a képességet a jóra. Látta jellemének jobb voná-sait. A megváltási terv nagy lehetőségekkel ruházta fel az emberiséget, és Máriában ezek a lehetőségek váltak később valóra. Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett. Aki elbukott, akinek értelme démonok lakhelye volt, az a szolgálattal, barátsággal nagyon

közel került a Megváltóhoz. Mária volt az, aki lábánál ült és tanult tőle. Mária volt az, aki a drága kenetet fejére öntötte, lábát könnyeivel mosta. Mária állt a kereszt mellett, s követte Őt a sírig. Feltámadása után Mária jött el elsőként a sírhoz. És Mária hirdette elsőnek a feltámadt Megváltót. – *Jézus élete*, 568. o.

Krisztus szent kötelességet bízott az egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak pedig az a legnagyobb szükséglete, hogy emberek által megnyilvánuljon az Üdvözítő szeretete. Az egész menny olyan férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Az Atya bízza meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izrael Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalt. – *Az apostolok története*, 600. o.

Szeptember 25., szerda

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott. Amint a sírbolt körül álltak, hirtelen észrevették, hogy nincsenek egyedül. Egy fehér ruhába öltözött fiatal férfi ült a sírboltban. Ő volt az az angyal, aki elhengerítette a követ. Emberi alakot öltött magára, hogy ne riaszsa meg Jézus barátait. Alakját még körülragyogta a mennyei dicsőség világossága. Az asszonyok megijedtek. Megfordultak, hogy elfussanak, de az angyal szavai megállították őket: „Ne féljetek! – mondta nekik. – A Názáreti Jézust keressétek, aki megfeszítettetett; föltámadott, nincsen itt; ímé, a hely, ahová Őt helyezék. De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak.” [...]

Feltámadt, feltámadt! Az asszonyok újra és újra elmondták ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él, és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy Jézus, amikor a haláláról beszélt, akkor azt is megmondta nekik, hogy majd fel is támad. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól; „félelemmel és nagy örömmel

futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak” (Mt 28:8). – *Jézus élete*, 788–789. o.

Feltámadása után Krisztus első munkája a földön az volt, hogy tanítványait meggyőzze irántuk való gondoskodásának változatlanságáról, töretlen szeretetéről és gyengéd figyelméről... „Menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiaiinak, hogy találkozzanak velem Galileában.” [...]

Éppen most azonban [a tanítványok] nem ujjongtak. Még mindig nem tudtak megszabadulni a kétségeiktől, zavarodottságuktól és kételeyektől. Még akkor is, mikor az asszonyok közölték velük, hogy ők látták az Urat, a tanítványok ezt nem hitték el nekik. Azt gondolták, hogy az asszonyok valami érzéki csalódás áldozatai lettek. [...]

Gyakran ismételték ezeket a szavakat: „Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izraelt” (Lk 24:21)... A felházban találkoztak össze. Az ajtókat bezárták és beretesztették, mert tudatában voltak annak, hogy szeretett Mesterük sorsa, végzete bármikor az övék is lehet.

Milyen nagy lehetett volna az örömük ugyanebben az időben, hiszen az Üdvözítő már feltámadott! A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemét annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy nem hitték el még az angyalok üzenetét sem, de még magának Krisztusnak a szavait sem. – *Jézus élete*, 793–794. o.

A kétely minden egyes kifejezése erősíti a hitetlenséget. A remény, a bátorság, a világosság és a szeretet minden egyes gondolata és szava növeli a hitet és erősíti a lelket, hogy kitarthasson a világ erkölcsi sötétsége közepette. Aki hittel beszél, hittel fog rendelkezni, aki azonban csüggedéssel beszél, csüggedés lesz a része. Mert szemlélve változunk el. – *16. levél*, 1880. március 24.

Szeptember 26., csütörtök

Jézus gyakran megkísérelte, hogy feltárja a jövőt a tanítványok előtt, de ők túlságosan közömbösek voltak arra, hogy szavain gondolkozzanak. Ez okozta, hogy Jézus halála olyan váratlanul érte őket; midőn később a múltba visszapillantottak, és látták hitetlenségük követke-

ményeit, nagyon elszomorodtak. Mikor Krisztust megfeszítették, nem hittek a feltámadásában. Jézus nyíltan hangoztatta, hogy harmadnap feltámad, de a gondolataik annyira összezavarodtak, hogy fel sem fogták ennek értelmét. A megértés hiánya okozta reményvesztettségüket, mikor halála bekövetkezett. Keserűen csalódtak... Mennyi szenvedéstől menekültek volna meg, ha hisznek az Üdvözítő szavainak!

A kétségbeeséstől, bánattól és reménytelenségtől sújtva gyülekeztek a tanítványok a felházban... Itt történt, hogy az Üdvözítő feltámadása után megjelent nekik. – *Az apostolok története*, 25–26. o.

Krisztus mennybemenetele előtt kiosztotta tanítványainak megbízatásukat... Ti voltatok tanúim – így mondta –, hogy életemet feláldoztam a világért... Rátok ruházom e kegyelmi üzenet továbbítását. Zsidónak, valamint pogánynak tovább kell azt adnotok – Izraelnek először, azután minden népnek és nyelvnek. Az összes hívők egyetlen gyülekezetbe tömörüljenek.

Ez a megbízatás az evangelizációra: Krisztus országának nagy miszsiós okirata. A tanítványok buzgólkodjanak a lelkekért, és a kegyelmi meghívást juttassák el mindenkire. – *Az apostolok története*, 27–28. o.

Amint a nap fénye világosságot, életet és áldást áraszt minden élőlényre, úgy kell a világ világosságának lennie a kereszténynek is jó cselekedetei, vidámsága és bátorsága által. Amint a napfény elűzi az éj árnyait, és ragyogásával betölti a völgyeket és a hegyeket, úgy kell a kereszténynek is tükröznie a feddhetetlenség fölötté ragyogó napjának sugarait.

Krisztus igazi, odaszentelt életű követőinek életéből el fog tűnni a közöny, a hiszékenység és a sötétség, ahogy elillan az éj sötétje is, amikor felkel a nap. Jézus követői hasonlóképpen fognak elmenni a föld leg-sötétebb zugaiba, hogy elvigyék oda az igazság világosságát, és a sötétségben járók is részesüljenek belőle. – *This Day With God*, 92. o.

Hallgathatunk e ily dicsőséges reménység, ily tökéletes megváltás tudatában, melyet Krisztus saját vére árán szerzett meg számunkra? Ne magasztaljuk-e és ne áldjuk-e mi is fennhangon az Üdvözítőt, miképp a tanítványok tették, mikor az Úr bevonult Jeruzsálembe? Nincs-e közelebb hozzánk ama nagy nap, mint volt hozzájuk? Vajon ki akadályozhatja meg minket abban, hogy Istent magasztaljuk és áldjuk, mert

a halhatatlanságba és megdicsőülésbe vetett reménységünk nemso-kára beteljesedik? Mi immár megízleltük az eljövendő világ dicsősé-gét, s mind többre és többre vágyunk. Egész lényem vágyik az élő Isten után, és nem nyugszom mindaddig, amíg teljesen át nem hatja valómat az ő teljessége. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Szeptember 27., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „Ne a tövisekre tekints!” című fejezet (326–327. o.); *Jézus élete*, „Menjetek el, és tanítsatok minden népeket!” című fejezet (818–828. o.).